

Bille: Jeg ønsker kun med et Par Ord at motivere, hvorfor jeg agter at stemme imod det fremlagte Forslag til Beslutning. Retten til at nedsætte parlamentariske Kommissioner har gjentagne Gange, navnlig siden 1866, været foreslaaet anvendt paa Opgaver af meget stort Omfang og væsentlig Betydning, uden at Folkethinget har fundet Anledning til ved en Flertalsbeslutning at sætte Benyttelsen af denne Ret igjennem. Nu er der forelagt et Forslag, som gaar ud paa, at en parlamentarisk Kommission skal sysselsætte sig med Vallo Stifts og Bemmetofte Somfruktlosters samtlige Forhold. Det Spørgsmaal, om denne Sag kan henregnes til de almen vigtige Gjenstande, som Grundlovens § 46 omtaler, skal jeg lade staa hen; men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at, naar man sammenholder den Opgave, der er stillet den her foreslaaede Kommission, med de betydningfulde og omfattende Opgaver, der tidligere have været bragte paa Bane, uden at Folkethinget har anset det for rigtigt at benytte sin Grundlovsret, saa forekommer det mig, at denne Sag synker ned til en forholdsvist stor Ubetydelighed. Smidlertid vilde dette i og for sig ikke kunne afgive nogen fuldkommen tilstrækkelig Grund til at reise nogen Modstand mod Tanken, dersom der ikke var et andet Forhold, som synes mig at maatte gøre Folkethinget i høieste Grad varfomt med den Anvendelse, det søger at give Grundlovsretten. Naar Grundloven har tillagt ethvert af Thingene Ret til at nedsætte Kommissioner for at undersøge almen vigtige Gjenstande, saa opfatter jeg dette, saaledes, at ethvert af Thingene bør kunne udøve denne Ret uden nogen anden Indskrænkning end den, Thinget finder i sin egen Villie og sin egen Beslutning. Det er en af de Sager, hvortil der ikke kræves Regjeringens Tilslutning eller Samstemning; det er end ikke en af de Sager, hvortil der kræves overensstemmende Beslutning af begge Thing; men ethvert af Thingene kan i og for sig beslutte

Nedsættelsen af saadanne Kommissioner. Jo større Retten er, jo mere ubegrændset Myndigheden er, desto større Opfordring er der da for hvert af Thingene til nøie at overveie det Skridt, der foreslaas, inden det beslutter sig til at anvende Grundlovens § 46. Men nu forekommer det mig aldeles indlysende, at der hverken i Vallo eller i Bemmetoftes hele Forhold er Noget som helst, der kan gjøre Anvendelsen af den parlamentariske Kommission nødvendig. Den særlige Ret, som i Grundloven er tillagt Kommissioner, nemlig at kunne indstævne både offentlige Myndigheder og Private for sit Forum og afætte dem Erklæring, er fuldstændig unyttig og unødvendig ved en Undersøgelse af Vallo og Bemmetoftes Forhold. Hvad der skal bringes paa det Rene, er en Række af simple historiske Kjendsgjerninger. Den Undersøgelse, der skal anstilles, er en ren og skær historisk Undersøgelse, og jeg tillader mig at formentene, at der findes et fuldstændig tilstrækkeligt Stof haade i gamle Samlinger af Fundatser og i nyere Drøftelser af Spørgsmaalet samt i Skrifter af den ene og den anden Art, — i hvilken Henseende jeg navnlig skal minde om, at Bemmetofte er blevet gjort til Gjenstand for en meget omfattende historisk Behandling —; kort sagt, der findes i dette Materiale et fuldkommen tilstrækkeligt Stof til at danne sig en rigtig og sikker Mening om disse to Stiftelses hele Forhold. Jeg anser det for at være en simpel Ting for et Udvalg, der bliver nedsat i en af Sessionerne, at underkaste dette Spørgsmaal en i alle Henseender tilstrækkelig Undersøgelse og Prøvelse. Skulde man imidlertid finde det ønskeligt at faa en noget mere samlet Bearbejdelse end den, der let vil kunne fremkomme gennem et Folkethingsudvalg, saa maa jeg sige, at Spørgsmaalet dog ikke er større, end at Thinget, dersom det vil gjøre det Skridt at udsætte det Spørgsmaal som en historisk Prisopgave, at klare Vallo og Bemmetoftes historiske og retlige Stilling, med overmaade ringe Besøft-